

Van Elten is maar een druk baasje

Eindhovenenaar Floris van Elten (18) ijshockeyt met Tilburg Trappers in de Duitse Oberliga. Dat is nog lang niet alles.

Max van der Put

Eindhoven

Hij is een druk baasje, Floris van Elten. Maar het kan allemaal net voor de 18-jarige Eindhovenenaar. Ijshockeyen in het eerste team van Tilburg Trappers dat in de Duitse Oberliga uitkomt, geregeld ook potjes meedoen met het tweede team in de BeNeLeague, veel trainen ook en daarnaast 6 vwo (in twee jaar, dat wel). O ja, en dan is Isis er nog, zijn vriendin. „Zij vindt het weleens, uhm, niet zo fijn als ik vrijdag, zaterdag én zondag op pad ben voor wedstrijden. Maar ik heb het meteen gezegd toen we wat kregen samen. Ik zeg in principe nooit ijshockey af. Of dat dus op één staat? Nou ja, zie het maar zo dat Isis en ijshockey gedeeld eerste zijn.”

Bovendien: Isis is een begenadigd Afro- en hiphop-danseres. „Gelukkig is dat op tijden waarop ik

Ik smeekte mijn vader of hij met me naar de ijsbaan in de stad wilde

—Floris van Elten (18)

meestal ook training of wedstrijd heb, anders zouden we elkaar helemaal nauwelijks zien”, constateert Van Elten tevreden.

Toen hij zeven jaar was, had hij nog nooit ijs gezien. Vanwege het werk van zijn vader woonde het gezin Van Elten eerst in Singapore en later in Spanje. Tot Floris zeven jaar was en ze terug naar Nederland kwamen. „Dat was rond Kerstmis. Er was zo'n schaatsbaantje in het centrum van Eindhoven. Ik wist niet wat ik zag, geweldig! Ik smeekte mijn vader elke dag of hij er met mij naartoe ging.”

Het toeval wilde dat Risto Mollen, een van de iconen van de Eindhovense ijshockeyclub Kempha-

nen, het enthousiaste ventje bezig zag. „Hij zei dat ik moest gaan ijshockeyen en vertelde dat er proeftrainingen waren. Zo begon het.”

Eerste contract

Floris bleek talent te hebben. Na vier jaar Kemphanen en vier jaar bij Den Bosch is hij nu aan zijn vierde jaar bij Trappers bezig. „Stapje voor stapje kom ik hogerop. Twee jaar geleden speelde ik bij de onder 19 en soms in het tweede team, vorig seizoen soms ook in het eerste team en dit seizoen behoor ik tot de eerste selectie. Ik heb voor het eerst een contract. Niet dat ik daar rijk van word, maar ik zie het als een bevestiging. Bovendien krijg ik al mijn materiaal van de club. Daar zijn mijn ouders blij mee, want die zijn jarenlang mijn sponsor geweest.”

Als iedereen bij het eerste team van Trappers fit is, krijgt Van Elten soms weinig of geen 'ijstijd' bij wedstrijden. „Daarom pik ik ook wedstrijden van het tweede mee. Daar schaam ik me niet voor. Goed om ritme te krijgen.” En dat was weer belangrijk omdat de Eindhovenenaar vorige week met Oranje onder 20 aan het WK in het Kroatische Zagreb meedeed. „Daar speelde ik juist heel veel. Persoonlijk ging het goed, ik werd aan het eind uitgeroepen tot meest waardevolle speler van het Nederlands team. Dat is altijd lekker. Alleen jammer dat we een jaar na de degradatie niet meteen weer promoveerden.”

Van Elten is een verdediger, maar hij hunkerde lang naar zijn eerste doelpunt in het eerste team. „Ik had zo'n vijftig wedstrijden bij de selectie gezeten. Niet altijd heel veel minuten gemaakt, maar ik hikte er toch een beetje tegenaan. En toen maakte ik vorige week bij Harzer Falken ineens dat doelpunt. Zonder assist. Ik onderschepte een pass van de tegenstander, schaatste naar voren met de puck en schoot raak. Ook een beetje tot mijn eigen verrassing, maar het was wel de bedoeling.”

Maar hij is nog niet waar hij wil zijn. „Ik wil een vaste waarde worden, dat is mijn doel. Daarvoor moet ik sterker worden en wat meer gewicht krijgen.” Veel naar de sportschool dus. Ook dat nog. Arme Isis...

▲ Floris van Elten is er druk mee: ijshockey, ijshockey en nog eens ijshockey, school én vriendin Isis. FOTO MARIE-THÉRÈSE KIERKELS / BEELDWERKT

INTERVIEW TALENTVOLLE SCHEIDSRECHTERS

▲ Michael Eijgelsheim (links) en Jaafar Afaouallah, beiden lid van COVS Eindhoven, zijn talentvolle arbiters. Zij draaien als vierde official nu al mee in het betaalde voetbal. FOTO KEESMARTENS/FOTO MEULENHOF

‘Als jonge scheids krijg je snel kansen’

Ze bewandelden elk hun eigen pad, maar de droom van arbiters Michael Eijgelsheim (23) en Jaafar Afaouallah (29) is dezelfde: fluiten in het profvoetbal. Ze zijn op de goede weg.

Chris Ottens

Eindhoven/Oirschot

Eijgelsheim weet nog goed hoe een vader van een ploeggenootje bij Oirschot Vooruit het hele team ooit opgaf om bij de jonkies te fluiten. „Ik ben de enige die nu nog fluit”, zegt de in Oirschot woonachtige arbiter. „Ik vond het meteen al leuk, vanaf mijn zestiende werd het serieuzer en ging ik cursussen volgen. Ik had al snel in de gaten dat ik meer talent had als scheidsrechter dan als voetballer.”

Afaouallah kon wél aardig voetballen. De Eindhovenenaar doorliep de opleiding van FC Eindhoven, maar brak net niet door. Daarna speelde hij bij Overpelt in België, De Valk, Brabantia en Nuuen. Bij die laatste club floot hij voor het eerst een partijtje. „Eerst dacht ik: wat doe ik hier? Maar het werd steeds leuker. Het scheelt dat mijn vader en schoonvader scheidsrechter zijn geweest. Eerst combineerde ik het nog met voetballen, maar vanaf 2015 gooi ik alles op het fluiten.”

Julie draaien nu mee in het Talenttraject Betaald Voetbal (TTBV). Hoe kom je daar terecht? Er is plek voor negentien scheidsrechters.

Eijgelsheim: „Daar gaat een heel traject aan vooraf. Ik heb eerst drie seizoenen op een groot veld bij de jeugd gefloten en begon op

mijn 19de in de vierde klasse. Op mijn 20ste kreeg ik de kans om in de tweede en eerste klasse te fluiten. Ik kon veel ervaring opdoen, en groeien als persoonlijkheid. De KNVB volgt je op de voet en als je het goed doet als jonge scheidsrechter krijg je ook snel kansen.”

Afaouallah: „Ik begon zelf in de vierde klasse. Het ging lekker en ik kwam net als Michael eerst in het Talenttraject Amateurvoetbal terecht. We hadden Danny Makkelie als coach, soms kwam hij ook kijken. Niet normaal hoe scherp zijn oog voor detail is, daar leer je zó veel van. Dit seizoen kregen we een uitnodiging voor het TTBV. Daar moest je nog wel een conditietest voor doen. Toch Michael?”

Het duo schiet in de lach.

Eijgelsheim: „Tijdens die conditietest schoot het in mijn hamstring, dus ik haalde hem niet. Ik baalde zo verschrikkelijk, maar werd gelukkig alsnog toegelaten. Later heb ik die test nog gehaald.”

Julie fluiten nu voornamelijk in de hoofdklasse. Tevreden?

Afaouallah: „Het is een fijne be-

Als we écht mogen dromen, fluit ik de CL-finale. En dan met Jaafar als VAR

—Michael Eijgelsheim (23)

loning dat we in het talenttraject zitten, maar hier begint het pas. We moeten vooral veel wedstrijden draaien en ervaring opdoen. Daarna kijken we verder.”

Eijgelsheim: „Precies wat Jaafar zegt. Ik ben de één-na-jongste in het traject, we hebben de tijd.”

Julie draaien als vierde official ook al mee in de Keuken Kampioen Divisie. Hoe bevalt dat?

Eijgelsheim: „Ik maakte mijn debuut bij MVV. Wel even wennen, vanuit de spelerstunnel loop je zo langs de harde kern. Verder went het snel, spelers en trainers zijn bijna altijd correct en positief.”

Afaouallah: „Ik begon met RKC-Telstar. Sta je tussen Fred Grim en Mike Snoei... Die laatste werd na een afgekeurde goal nog boos en kreeg geel. Na de wedstrijd was hij weer vriendelijk. Zo gaat dat.”

Vierde man in het profvoetbal is ongetwijfeld niet jullie einddoel als scheidsrechter. Wat is jullie grote droom voor de toekomst?

Eijgelsheim: „Mijn droom is fluiten in het profvoetbal. Maar mijn doel op de korte termijn is fluiten op de hoogste amateurniveau en mezelf elke week ontwikkelen.”

Afaouallah: „Andersom, vriend!”